
INTERVIEW

Karolína Mag Machovičová

šedivá revoluce

Šedé vlasy jsou trendy! Nebojte se přiznat barvu a hodte za hlavu všechny předsudky. Je jen na vás, jak se rozhodnete a více než 3 miliony příspěvků na téma #greyhair či #greyhairdontcare by vás určitě mohlo přesvědčit, že šedá je dobrá.

Šedá barva je neutrální, je vyvážená a sofistikovaná. Do svého okolí vysílá signály sebejistoty a důležitosti, respektu. Šedá je dokonalým plátnem, skvělým základem i doplňkem. Tak proč se tak bojíme šedé? Proč z ní neudělat přednost?

Šedá barva vlasů je něco, čemu jsme se naučili vyhýbat, naučili jsme se je skrývat, protože v našich myslích byly znakem stáří. Děsili jsme se okamžiku, kdy najdeme první šedý vlas. Ale je tomu opravdu tak? Není to jen společenský tlak? Jak je možné, že u mužů je šedá barva vlasů sexy a u žen je až téměř „opovrhovaná“?

Šedá barva je volba, stejně jako jakákoli jiná barva a je jen na každém z nás, jak se rozhodne. A my fandíme

všem, kteří se rozhodli stát součástí „šedivé revoluce“. Protože přirozená barva je in, ať už je blond, hnědá, černá nebo šedivá. A ano, je to těžké, je těžké najít odvahu a přiznat své šediny, pohledy okolí v tomto skutečně nepomáhají, ale to se pomalu mění a stále více známých lidí se chlubí svými šedinami a ukazují změnu. Za všechny jmenujme třeba Sarah Jessicu Parker, Cynthii Nixon, Pavlínu Pořízkovou či Grece Ghanem.

A u nás stojí za hashtagem „šedivá revoluce“ skvělá kadeřnice, Karolína Mag Machovičová, se kterou jsme si na toto téma povídali. Bylo to skvělé a bylo to intenzivní. A jsem ráda, že si pro nás našla chvíli a probrali jsme skoro všechno, nejen šedé vlasy.

Proč vlastně vlasy šediví?

Barvu vlasů ovlivňuje barevný pigment melanin a jak člověk stárne, tak ubývá tohoto barviva a vlasy ztratí svou barvu. Je to přirozený proces a u každého nastupuje v jiném věku, někdo najde své první šedé vlasy ve 20 a někdo až v 50. Pokud produkce melaninu zcela skončí, je vlas bezbarvý a jak se na něm láme světlo, vypadá jako bílý a pokud ještě zároveň máme svou původní barvu vlasů, vypadá šedivý, protože se v něm odráží pigmenty z ostatních vlasů.

Základním důvodem šedivění vlasů je genetika a přispívá k němu také životní styl. Geneticky máme dáno, že tělo přestane produkovat melanin, ale k jeho snížení může také dojít v důsledku kouření (nikotin totiž snižuje produkci melaninu), dalšími faktory může být působení UV záření, anemie či nedostatek vitamínů a v některých případech známe případy, kdy lidé „zešedivěli přes noc“ v důsledku extrémního stresu. Ovšem stres jako takový není žádnou studií potvrzený jako jedna z hlavních příčin, ale zřejmě může proces šedivění urychlit u jedinců, kteří mají genetické dispozice k rychlému šedivění. Musíme si uvědomit, že vlasy se nestávají šedivými, šedivé už rostou.

Šedivé vlasy jsou vlastně průhledné, bezbarvé a může se stát, že vlivem našich návyků a také životního prostředí se mohou zabarvovat do žluta. Na tento neduh ovšem existují speciální šampony, které odstraní nepěkné žluté odstíny a vrátí vlasům jejich krásu. Je také počítat s tím, že šedé vlasy jsou křehčí a náchylnější na mechanické poškození.

**Karolino, jak jste vlastně začala s šedivou revolucí?
Co k tomu vedlo?**

Ta cesta k šedivé revoluce trvá už delší dobu, rozhodně to není nějaké impulzivní rozhodnutí, ale musím říct, že třeba lockdowny hodně pomohly v rozhodování u některých klientek.

U většiny svých klientek jsem nikdy nezakrývala šediny stoprocentně, sahala jsem spíš po přelivech nebo barvách, které to trochu zakamuflují, ale nedávala jsem stoprocentní krytí, které odrůstá v jedné lajně. Je pro mě důležité, ale barva vypadala co nejdéle hezky a aby to klientky nenutilo chodit každé čtyři týdny ke kadeřníkovi. Přijde mi to, řekněme, udržitelnější pro všechny. A do této myšlenky stoprocentní krytí šedin jednoduše barvou nezapadá. A upřímně se mi to ani osobně moc nelíbí.

Takže to byl takový pozvolný dlouhodobý proces?

Dalo by se to tak říct. Moje klientky jsou v různém věku, ale spíš převládají ženy mladšího a středního věku, kde se objevují první šediny, případně jsou už více prošedivělé. A s několika za nich jsme se dostali do takového začarovaného kruhu. V momentě, kdy je šedin hodně, tak už to mě osobně nedává moc smysl stoprocentně krýt, protože za dva týdny je to hned vidět, zejména když mají hodně tmavou svou původní barvu, tam to svítí hodně a vlastně i vadí, jak vlasy vypadají, když barva odrůstá. U klientek, kde jsme dělali baleáž, to není tak vidět, zejména u světlých vlasů. A přiznejme si, že ten tlak společnosti na krásnou barvu vlasů, ale hlavně bez šedin, je stále velký.

Kdy přišla změna?

Větší změna přišla s mojí dlouholetou klientkou, které je něco přes 30 let. A má už hodně šedivých vlasů, genetiku prostě nepřepere. Začalo ji štít, že je vlastně otrokem barvy a barvit se musí pomalu do tří týdnů, jinak to vypadá nehezky (a také to není zrovna levná záležitost). Navrhla jsem jí pomalu zesvětlovat, aby se šedé vlasy lépe integrovaly do těch barvených a tolik nesvítily. No a v průběhu procesu přišel první lockdown. A najednou uplynuly 3 měsíce bez barvy, odrosty už byly docela velké a byl vidět rozsah šedivění. Když ke mně přišla po té dlouhé pauze, tak sama navrhla, že chce zkusit nechat vlasy odrůst, protože

jak to vidí na tom delší kousku, tak jí to přijde docela dobré. Tak jsme začali čistit, zesvětlovat zbytky v délkách a pomalu směřovat k odrůstání a celkově šedivým vlasům. Vždycky jsem jí dělala takovou růžovou baleáž, tak jsme se rozhodli to zachovat, takže jsme nechávali šedivou se prolínat do růžových konců. A vypadalo to dost dobře.

Co na to říkalo její okolí? Přeci jen nosit ve 30 přirozeně šedé vlasy není úplně běžné. Což je zvláštní, protože obarvené na šedo nikoho nezarazí...

Je ta tak, pokud nosí někdo schválně obarvené vlasy na šedou barvu, tak ho kdekdo pochválí, ale pokud je to přirozená šedá, tak najednou se lidé spíš dívají s pozvednutým obočím. A je jasné, že i moje klientka poslouchala od kolegů i kamarádů, že v tom bude vypadat staře, že to nebude dobré a vůbec jí od toho hodně lidí odrazovalo. Říkala, že jí to hodně zraňovalo, ten tlak okolí byl hodně nepříjemný a měla pochybnosti a štválo jí, že je tak hluboce zakořeněná, že šedé vlasy jsou něco, co by žena rozhodně neměla mít ve 30 a vlastně ani v 50. Ale vydržela!

Jedna kamarádka jí řekla, že v tom bude vypadat staře a hodně se jí to dotklo, nikdo tohle nechce slyšet od svých kamarádů. Odpověděla jí na to moc hezky: „já jsem si to nevybrala, jsem prostě už šedivá... a nechci neustále řešit to, že musím být u kadeřníka každé tři týdny“.

A pak přišel zlom! Ve chvíli, kdy jsme došli do fáze, kdy byly vlasy většinou šedivé a pouze konce pastelově růžové, tak jí to najednou začali všichni chválit, že je to vlastně super a že to vypadá dokonale.

A hashtag „šedivá revoluce“ vznikl někde tady?

Ano. Začala jsem sdílet její příběh na sociálních sítích po hashtagem #šedivárevoluce, protože mě štvalo, jak se k tomu společnost staví. Chtěla bych změnit pohled na šedivé vlasy, to není něco, za co bychom se měli stydět. Je to genetická záležitost, kterou samozřejmě můžeme překrýt barvou, ale také nemusíme, ta volba by měla být na nás. A neměla by nás společnost tlačít k tomu, že to je špatně.

Podarilo se motivovat ke změně další klientky nebo třeba i kadeřníky?

Moje klientky to začaly vnímat a určitě mám o hodně víc takových, které volí ponechat si své šediny bez ohledu na věk. Spousta z nás si totiž neumí představit, jak to vypadá a v naší mysli jsou šedé vlasy spojené se stářím, vráskami a takovou tou babičkou. A když najednou vidí mladou holku se šedinami, které to neuvěřitelně sedne, tak se ten obraz začíná měnit. Takže ano, spousta z mých klientek se přidala, našly se v tom a jsou rády, že nemusí každé 3-4 týdny chodit na barvu, ale udržujeme stále pěkný střih a úpravu.

A kadeřníci? Víam o hodně kadeřnicích ze svého okolí, kteří také mění pohled na věc a pomáhají svým klientům změnit ten obraz.

Jsem moc ráda, že #šedivárevoluce nabírá na síle. Z mého pohledu je barva vlasů každého volba a pokud je společensky přijatelná růžová, zelená nebo třeba platinově blond, tak nevidím důvod, aby šedá nebyla.

Přesně tak, jsou klientky, které podléhají částečně společenskému tlaku a částečně tomu vytvořenému obrazu o šedých vlasech, barvit se nechtějí, ale protože mají pocit, že šedá je pro staré a vypadá blbě, tak chodí každé tři týdny. Ale já si nemyslím, že v šedých vlasech budou lidi vypadat staře. Je to naše představa a nezvyk vidat šedé vlasy. Je to stejně jako s každou jinou barvou, vždycky se dá udělat tak, aby byla slušivá pro toho daného člověka.

A souhlasí s tou volbou... já osobně taky nemám své vlasy celé světlé a je to moje volba a nikdo jí nerozporuje, tak proč má okolí tendenci komentovat a rozporovat volbu šedých vlasů.

Tak nejhorší je vždy ta fáze odrůstání.

To rozhodně, to je utrpení. Pokud se vlasy nechávají odrůstat, tak to trvá rok i dva, podle délky. Ale měla jsem i klientku, která se rozhodla, že po lockdownu má dost dlouhý odrost a že stříháme. Byla to nakonec ta nejrychlejší (a nejlevnější) cesta.

Co je nejdůležitější u šedých vlasů?

To se asi nedá takhle říct, ale obecně u jakékoli barvy je důležité mít vlasy upravené a starat se o ně. Můžete mít jakkoli úžasnou barvu, ale pokud nemáte dobrý střih a odpovídající péči, tak to nevypadá dobře nikdy.

Roste počet klientek, které tu volbu udělají? A chodí k vám i klientky zvenku, které chtějí přejít na přirozenou šedivou a jdou k vám, protože ví, že je podpoříte v jejich volbě?

Nemohu říct, jak u klientek zvenku, protože už asi pět let nepřibírám nové klientky, ale u mých je ten posun vidět. A ještě víc je vidět posun u okolí těch, které přestaly skrývat na své přirozené šediny. Najednou ovlivňují ty kolem sebe, a i to okolí vidí, že to je možná nezvyklé, ale že v tom nevypadají staře.

Není to nuda mít 5 let stále stejné lidi?

Nooo, naštěstí nemám moc konzervativní klientky a ty co byly, tak už přestaly být... Dostala jsem se ale do bodu, kdy jsem si říkala, že bych se ještě chtěla posunout, a to mi vyřešilo školení. Takže teď ještě školím.

Takže teď školíte kadeřníky, jak přirozeně pomáhat prošedivění?

Dalo by se říct, že tím to začalo, protože jako první mě na školení poptalo studio právě v souvislosti s šedivou revolucí. A z toho vzniklo školení technikou foliage, kterou nejvíc používám při přechodu klientek na jejich přirozenou šedou barvu.

Tato technika foliage je ideální vždy při přechodu?

Ne, ne, foliage používám až, řekněme, v pozdější fázi. Pokud chce klientka přejít z tmavé barvy na svou přirozeně šedivou, tak nejprve stahujeme tmavou barvu nebo necháváme hodně odrůst a teprve poté nastupuje foliage. Obecně se snažím nedotýkat těch šedých vlasů. Je vtipné, že si ty šedé vlasy klientky hodně chrání, dřív to bylo „Karolínó, hlavně mi to zakryjte, ať to není vidět“ a teď přijdou na tónování a říkají „a ten přeliv, neudělá něco s těmi šedinami?“... a vlastně se o ně najednou bojí.

Zatímco doteď měli starost o barvené vlasy, tak teď přichází ten okamžik, kdy mají starost o to, aby šedé vlasy zůstaly šedé...

O šedý vlas je potřeba pečovat stejně jako o jakýkoli jiný. Šedé vlasy jsou obecně křehké. On takový vlas totiž klame tělem, vypadá sklovitě a pevně, ale tím, že nemá pigment, má méně keratinu, tak je křehčí. Ale jinak přistupuji k šedým vlasům úplně stejně jako k ostatním. Dělán test elasticity a podle toho zjišťuji, co těm konkrétním vlasům chybí a podle toho doporučím péči. Je to individuální. Mám spořádané klientky, které se starají o své zdraví, takže takové to klasické žloutnutí není až takový problém. Hlavně pravidelně vlasy čistíme, takže nehrozí nánosy nečistot či minerálů např. z vody.

Edukujete klientky pravidelně a řídí se vašimi radami? A byl to třeba ze začátku problém?

Moje klientky naslouchají a starají se dobře. Myslím si, že jsem přesvědčivá a svoje tvrzení mám podložena argumenty, a i když to třeba u některých trvalo delší dobu, tak pak je přesvědčily benefity profesionální péče.

Je mi jasné, že ne všichni se cítí na to prodávat, protože si říkají, že to mají všude na webu a všichni si to koupí tam. Chápu, že je těžké pak klienty přesvědčovat, ale já jsem taková, že bojuju, neřeknu si, že je to těžký, tak to dělat nebudu, to bych nebyla já...

Ale jsou značky, které jsou běžně k dostání na netu za nižší ceny, než za které je schopen kadeřník nakoupit, to je pak těžké s tím něco udělat.

Myslím si, že když má člověk dobré argumenty, tak je schopný toho klienta přesvědčit, rozhodně ne „násilím“ přesvědčovat, netlačit... postupně a pomalu vysvětlit dopady používání neprofesionální kosmetiky - teď zaplatí za drahou službu, pak si na to dají nějaký neprofesionální šampon a jsme opět na začátku - zanesou si vlasy, nebude jim fungovat péče, zesvětlení bude poškozené, protože do vlasu se nedostanou potřebné živiny a je otázkou, za vůbec dostane vlas potřebou péči... hlavně to, co jim doporučíme v salonu je na míru přímo jejich vlasu. Samozřejmě nemůžu říct, že mě celých těch 8 let, co dělám kadeřničinu, všichni poslouchali na slovo, ale ta klientela, která nyní mám, mi věří.

A je potřeba, aby si klienti uvědomili, že ne vždy levněji znamená lépe, jak teď ukazuje třeba Tereza Vlasáková na svém instagramu, kde otevřela téma šedého trhu s profesionálními kadeřnickými produkty.

Jak jste se vlastně dostala ke kadeřničině?

Jsem vyučený kadeřník, z Plzně. Táhlo mě to už dlouho, občas jsem uhnula do nějaké jiného uměleckého směru, ale v té 9. třídě jsem usoudila, že když mě to drží nejdéle, tak je to ta správná volba a šla jsem do toho... a přežila ty čtyři roky na učňáku.

Přežila?

No, bylo to hrozný, takže doslova přežila... je to už nějaký ten rok, ale ten styl vzdělávání nebyl úplně nejlepší. Zrovna na mé škole to bylo tak, že tam bylo hodně lidí, kteří se dostali na druhý pokus, nebyla to jejich první volba školy, vlastně to ani moc dělat nechtěli, takže nulová motivace, což ani ty učitele moc pak nebaví. Byla jsem jediná, která to fakt chtěla dělat. A ještě škola plná holek... bylo to šílený.

A kolik vás to nakonec reálně dělá?

To bych spočítala na prstech jedné ruky... a je to škoda, kadeřničina je krásný obor.

Přijde mi, že se za těch osm let, co jsem venku ze školy, hodně změnilo zejména v oblasti dostupnosti informací, zajímavých kurzů a školení. Sociální sítě jsou v tomto skvělé a kolem mě je hodně informací, které mohu získat a mohou mě posunout.

Takže jsem vlastně neměla žádnou zajímavou klikatou cestu. Nicméně si myslím, že je jedno, jestli máte kadeřnickou školu nebo rekvalifikaci, je důležité se tomu věnovat, dát tomu tu vášeň, pracovitost a srdce, nenechat se odradit, stále se vzdělávat a učit se každý den. Talent je super, ale větší část je práce a praxe.

Takže učit se, učit se, učit se...

Rozhodně! Když jsem vyšla ze školy, tak jsem uměla jakž takž stříhat, měla jsem prostorové vnímání, ale barvy? Naprostá katastrofa. Fungovalo to tak, že když do učňovské provozovny přišel někdo na barvu, tak paní mistrová ji namíchala a my natřeli. Ale nějaký

rozhovor o tom, co a proč, to neproběhlo vůbec. Znali jsme základní poměry míchání, ale to bylo všechno. Barevný kruh? Ani ťuk. Měla jsem obrovské štěstí, že jsem se tenkrát přihlásila na letní akademii a dostala jsem se tam. Za čtrnáct dní mě tam naučili barvit a pochopit, co se vlastně děje, proč to tak funguje, jak spolu barvy mezi sebou hrají apod. Bez toho by to byla úplná katastrofa.

A o osm let později máte vlastní salon. Jaká k němu byla cesta?

Zcela upřímně, na začátku jsem neměla na svůj salon ani pomyslení, ale tak nějak to vyplynulo právě z té cesty, kterou jsem za těch osm let ušla.

Původně jsem přímo z té letní akademie nastoupila na doporučení do jednoho salonu v Plzni, kde jsem pracovala rok, převzala jsem klientelu po kolegyni, co šla na mateřskou. Byla jsem sama v místnosti a neměla jsem se od koho nic naučit, prostě jsem se nějak musela propracovat bez pomoci. Pak jsem si řekla, že tohle nechci a odešla jsem do Prahy. Tam jsem nejprve dělala asistentku, což bylo super, protože jsem se naučila dělat konzultace, pečovat o klienta takovým tím hezkým způsobem, komunikovat, ptát se, učit je o vlasy se starat. Zároveň ale za mnou ještě jezdily klientky z Plzně a bylo to fakt náročné. Pracovala jsem 6 dní v týdnu na dvě strany – asistentka i kadeřnice – a tělo mi řeklo dost. Tak jsem si v tom stejném salonu začala pronajímat křeslo. Měla jsem štěstí, že jsem se v té době mohla podívat i třeba na natáčení nebo přehlídky, což mi také otevřelo oči. Jenže postupem času jsem začala zjišťovat, že jedeme s kolegy každý na jiné koleji a byl čas, abych se posunula o kousek dál. Nejsem úplně člověk, který má rád velké provozy, kde jede deset fénů naráz a všichni mluví, tak jsem hledala něco malého a v té chvíli mě oslovila Tereza Vlasáková, ať jdu k ní. Tam jsem pracovala téměř 3 roky, než jsem se vlastně dostala do stejné situace. Nejsem dělaná na velké týmy, potřebuji malý tým a potřebuji si svůj kalendář spravovat sama a jsem

člověk, co má rád všechno pod kontrolou. Tak jsem byla postavena před otázku, co dál?

Už jsem věděla, s jakou značkou chci pracovat, pronajímat křeslo jsem si nechtěla, tak jsem se po prvním lockdownu rozhodla, že do toho půjdu a najdu si prostor a založím vlastní salon, protože jsem stejně předpokládala, že když někam půjdu, tak to vlastně skončí stejně... Bylo to náročné, ale stálo to za to. Já asi nejsem zaměstnatelný člověk, nemám ráda, když mi někdo plánuje kalendář, limituje můj čas na člověka, tohle všechno si chci určovat sama... mám poměrně náročné (a hustovlasé) klientky a na některé klientky potřebuji víc, než je třeba obvyklý čas... a trpím perfekcionismem, chci, aby všechno bylo dokonalé, podle mého... takže plánování času někým jiným mi do toho zasahuje.

Nechtěla jsem mít své studio, ale nakonec to tak dopadlo, okolnosti mě donutili, prostě to tak mělo být... nelitovala jsem toho a ani toho nelituji.

Úplně původně jsem chtěla mít studio jen pro sebe, maximálně kdybychom potkala někoho, s kým si sto procentně sedneme... a myslala jsem, že to bude za dlouho... a nakonec jsem do nového studia nastoupila už rovnou s kolegyní, která mi nejdřív dělala asistentku a teď má svou vlastní klientelu. Je neuvěřitelně talentovaná a pilná, je to rekvifikantka a je vidět, že když tě to baví a když chceš, posunuješ se fakt rychle, je skvělá. No a ke kolegyni máme ještě asistentku, co dochází dvakrát týdně a externí kolegyně, která sem jezdí jednou za 14 dní. Tolik k malému týmu...

To zní skvěle. K tomu se mi na jazyk dostává otázka – jak vnímáte úspěch? Co je pro vás být úspěšná?

Pro mě je to vnitřní spokojenost. Dřela jsem jako kůň, měla jsem všechno, ale nebyla jsem spokojená, měla jsem pocit, že úspěch je dřina, která je vidět... ale ono to tak není... úspěch není soutěž v tom, kdo víc dře a kdo je u toho víc vidět. Takže já považuji za svůj osobní úspěch najít rovnováhu, tu vnitřní spokojenost s tím, co dělám, že jsem spokojená i já, nejen klienti.

Spokojenost klientů... co si myslíte, že by měl vždycky kadeřník udělat, nebo co je taková nezbytná součást služby?

Myslím si, že je důležité naslouchat. Hodně kadeřníků je extrovertních a nabízí klientovi různé možnosti, mají spoustu nápadů, co by se dalo dělat, ale je potřeba si najít tu chvíli a poslechnout si, co říká klient... nechat se inspirovat jeho pohledem na věc... Takže za mě je jednou z důležitých věcí určitě konzultace, i když je to stálý klient, co chodí na to stejné, tak by konzultace měla vždy proběhnout, i kdyby to měly být 2 minuty.

Měli bychom se zeptat, zda je spokojený, zda ho něco trápí, jestli by něco změnil... někdy totiž klienti chtějí stále to samé ani ne tak z důvodu, že by to chtěli, ale spíš z toho důvodu, že je to jednoduché, že to nemusí řešit a ani třeba neví, že mají jinou možnost, protože je to ani nenapadne. Všechny svých klientek se ptám, jak se mají vlasy, jestli je baví stříh i barva, jestli chtějí něco změnit a někdy se stane, že se mě klientka zeptá, co by mohla změnit, jestli mám nějaký nápad a v ten moment je to na mně, nabídnout varianty. Vždy poslouchám toho daného člověka, jeho pocity a je na nás, abychom se dokázali správně zeptat, protože sám od sebe nám klient spoustu věcí neřekne, protože ho ani nenapadne, že by mohl.

A myslím si, že by měl být kadeřník ke klientovi vždy upřímný, i když je to někdy těžké.

Je něco, co je pro vás nepřijatelné, nebo byste neudělala?

Moje no-go je takové to, že přijde klientka a kadeřník už má pomalu namíchanou barvu, protože přeci ona chodí pořád na to samé, ne?

A jedna z věcí, které už bych neudělala je, že bych se nenechala natlačit do něčeho, co vidím, že není úplně dobré, třeba zesvětlení v okamžiku, kdy vidím, že to ty vlasy možná teď zvládnou, ale postupem času to bude na těch vlasech znát...

Je něco, co byste si přála vědět ještě před tím, než jste začala s kadeřnicinou? Něco, co by vám někdo řekl? Co byste chtěla slyšet?

Skvělé by bylo, kdyby mi někdo už na začátku řekl, že nemusím tolik dřít a brát si tolik práce, ale spíš se zastavit a popřemýšlet nad efektivitou... Díky svému salonu teď vím, že nemusím dělat všechno sama, že můžu věci delegovat, abych se z toho všeho nezbláznila a aby moje tělo fyzicky vydrželo.

A taky by mi asi dost pomohlo, kdyby mi někdo řekl, že nemusím brát všechno a nemusím vyhovět všem. Kdyby mě někdo naučil říkat „ne“. Ze začátku jsem totiž dělala i věci, které jsem nechtěla, ale jsem přeci kadeřník, tak je dělat musím.

Jak relaxujete?

Mám momentálně nový koníček, freediving, je to pro mě super relax. Bez dechu se musíte věnovat jen sobě, neskutečně vnitřní záležitost, jsem uvnitř sebe a je to neuvěřitelný pocit, je to takový můj způsob relaxování a meditace, moje posouvání hranic

Instagram nebo TikTok?

No, před nějakou dobou bych určitě řekla, že Instagram... ale nedávno jsem si nainstalovala TikTok a prvních, řekněme, 14 dní jsem si říkala, že to je šílený. Ale postupně jsem si našla to, co mě tam zajímá a zjistila jsem, že jsou tam lidi víc real, ukazují to, jak to je, až tak to nehrotí, nejsou tam tak „dokonalí“... Když natáčím reels na Instagram, tak se to snažím mít perfektní, přetáčím to, aby to bylo dokonalé a než to upravím, tak už to tam dá někdo jiný... No a teď to dělám tak, že to nejdřív dám na TikTok a když vidím, že to má dobrou odezvu, tak to dám i na Instagram... takže si asi nevyberu... s obsahem na Instagram se víc piplám a ačkoli je pro mě TikTok pořád takový zvláštní síť a něčím mě irituje, tak tohle je na ní pozitivní, ta nepřikráslená realita. Jasně, že jsem na to ze začátku strašně nadávala a pak to přišlo „našla jsem na TikToku, dozvěděla jsem se na TikToku, naučila jsem se na TikToku“...

CO MÁ RÁDA KAROLÍNA MAG MACHOVIČOVÁ

Střih nebo barva?

Tak to je velké dilema... baví mě obojí a záleží mi na tom stejně, ale moje klientela má větší prioritu na té barvě, takže asi spíš barva.

Sprinter nebo vytrvalec?

Ve vlasech a v kadeřničině jsem určitě vytrvalec, mám tu trpělivost se vším propracovat... ale jinak třeba v nákupech jsem rozhodně sprinter.

Oblíbená muzika?

Poslouchám různé, ale teď asi momentálně indie.

Pes nebo kočka?

Pes, ideálně corgi.

Oblíbená kuchyně?

Asijská.

Oblíbená knížka?

Obraz Doriana Greye

Oblíbený film?

Klub Rváčů